

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΗΡΩΩΝ

ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ

(Ιστορία γραμμένη από τὸν ἔγγειο τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, Φίδιν Κολοκοτρώνην).

ΙΣ τὸ προγούμενο φύλλο ἀφίσαιε τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη μέσα στὸ σπίτι ἐνὸς πατέλην του βλάψη, ἐνῶ ὁ νοικούντης, τρομαγμένος ἀτὶ τὴν ἐπίσκεψην τοῦ ἀμιατολίδη, εἰλεῖ βγεῖ ἐξαὶ τοῦ σπιτοῦ νὰ τὸν ἔξονταί τοι καὶ γὰρ τὴν ἀριθμεῖαν, νὰ τὸν ἀγλιτηριάτη, παρὰ τὶς ἀντιφρήσεις τῆς γυναικοῦ του.

"Ἐτοι ὁ ναυαρχὸς, ἀφοῦ ἔριζε φαρμάκα μέσα σ' ἕνα μαστορατὰ γεμάτο μὲ κρασί, κίνησε γὰρ μητὴ στὴν αἴθουσα διποὺ ἐκινέστει ὁ Κολοκοτρώνης.

Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ νοικούντη, ἡ δοπιά ἐκτιμᾶσθε πολὺ τὸν ἀμιατολίδη, πῆγε γοντά στὸ Γέρο, για νὰ σηρώσῃ τὰκ τὸ προσκεψάλο του καὶ ν' ἀναταίνηται παλιτεραῖς ταῖς τοῦ γινόμενοῖς:

—Τὸ γρασί μας μοῦ φαίνεται πᾶς ξήντε, Θεόδωράν. Γέ αιτό, κάλλον νὰ ξεπλωθῆται λιγάνικα μὲν πέπερα ποιὸν θά ξιντνήσῃς καὶ θάνατον καὶ τὸ φαῖ, θάζομε καὶ καλὸ κρασί...

"Υπερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, μιτρά μέσα καὶ ὁ ἄντρας της, ὁ ὄποις πληραίτης τὸν μοισαρίδη καὶ τοῦ πρόσφερε τὸ μαστορατά, λέγοντας τοῦ :

—Πιές ἔνα φρέσκο, Θεόδωράνη, τῷφα ποδούσι κονιφατιμένος...

—Επιστρέψ, ζάβαλη (καύματος), ἀπὸ τὸ δόντε βαρεῖται, τὸν διεύρεται τὴν μοισαρίδη καὶ τοῦ πρόσφερε τὸ μαστορατά, λέγοντας τὸν :

—Πιές ἔνα φρέσκο, Θεόδωράνη, τῷφα ποδούσι κονιφατιμένος...

—Επιστρέψ, ζάβαλη (καύματος), ἀπὸ τὸ δόντε βαρεῖται, τὸν διεύρεται τὴν μοισαρίδη καὶ τοῦ πρόσφερε τὸ μαστορατά, λέγοντας τὸν :

—Γιὰ κρασί εἴμι ἔγω καὶ μαλάνωτε σᾶν παιδιά; Τὸ μόνο ποὺ θέλω, είνε γάριο λιγάκι γιατί είμαι τοῦ θανάτου ἀπὸ τὸ κοῖνον. "Οταν ἐτοιμαστεῖ τὸ φαῖ καὶ σφρασθεῖ καὶ φάμε, τότε πίνουμε καὶ κρασί καὶ κούβεντραζούμε καὶ λέτας. Τώρα θέλω ησηχία καὶ τίτοτε ἄλλο. "Αντεστέ λοιπόν καὶ μιῇ βροντάτε.

Μάζες τὸ ἀντρόγυνο βγῆρε ἔξω, ὁ Γέρος κάλλεσε μάεστρος τὸν ποτὸ συνοδὸν τοῦ Γάινον καὶ τοῦ εἵλετε νὰ εἰδοτούηση τοὺς συντρόφους του νὰ ἑτακούσθην ἀμέσως γη τὸν ἀναχώρησην.

Ἐναντίον της ἔτεις, μοῦ φαίνεται πᾶς σᾶς πήραν μηρούνδα οἱ Τούρκοι. Λαστόν, καλούχασον, σφρασθῆτε καὶ τραβήξτε ἀπὸ δῶ τοῖα κάτων. Πάρτε τὸ φέμα—φέμα καὶ σᾶν βγῆτε ἀπὸ κεῖ, στρίμητε τὸν κατήφορο. "Αν τοῦχη καὶ σᾶς ξητήσουν, ξέρω ἔγω τι θὰ κάμω...

Πραγματικά, ὁ προδότης σύνηγρος της ἔτεις εἰδοτούησε τοὺς Τούρκους γιὰ τὴν ἔτεις παρούσα τῶν ἀμιατολίδην καὶ μετὰ διν ὅρες ἐκποτὸν πενήντα περίοδον ἀντιστοίχως κατέφθασαν στὸ σάπι του.

Ἡ γυναῖκα της βγῆκε τότε ἔξω καὶ φώναξε δῆθεν ταραγμένη :

—Τοὺς Κολοκοτρωνιάνους γυγένετε; Έθρα μοὸν ἔφριγαν. "Αν δέλτε, έθλατε μέσον νὰ δῆτε. Ποὺ φιν ἀπὸ λίγο πήραν αὐτὴ τὴν ψαρούλα ἀγνάντια. Θάν' ἀκόντια πάσι της καὶ μοῦ φαίνεται πᾶς ἔλεγαν πᾶς θὰ πᾶν στὸ δάσος νὰ ξεμετρεύσουν. Μοῦ πήραν καὶ διο τὸ φαῦ μον καὶ ξ-

μεινα νηταῖαι. Τρέξτε γρήγορα γιὰ νὰ γίντισσον μεὶ ἐμεῖς ἀτὶ αὐτὸς τοὺς τοὺς τερεβεῖδες ποὶ ἔχοντας καὶ μᾶς φροτούνοντας καὶ βρίσκονται τὸ μετεῖδα μὲς μὲ δάλισους...

Οι Τούρκοι την ἐπιστρέψαν καὶ ἔτεις έτεις έτος τοὺς δρόμο ἀπὸ κεῖνον ποὺ εἶχε πάρει δὲ Γέρος, ἀπολιθώντας μὲ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁδηγία τῆς φιλοπάτριδος Ελλήνες.

Οι Κολοκοτρώνης προχώρησε πρόγραμματα μεσ' στὴ φεματαῖα, ἐστριψε τὸν ἀνήραφο μὲ ἔξει στάθμη γιὰ νὰ στελῆται ἐναὶ σύντροφο του τοὺς εἰδοτούηση καὶ τοὺς ἀλλοις συντρόφους του γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοὺς πορείας του.

Κατάπιν, ἀφοῦ ἔφαγε μὲ τὰ παλλιτράδια του λίγο ξερό φυσικοῦ πτησε τὸν παραλίαδο μὲ δρόμο ποὺ πέφερε πρὸς τὸ Γύνειο, στὸ διποὺ ἔφαγε πετραλαίο πονεία, γυμνήτη προφίναζες καὶ κανδύνων.

Μέλινος ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Κολοκοτρώνης ἀντίκρισε σὲ μιὰ ἀκρη τῆς παρούσας ἔνα πολὺ γνωριμό πονού καὶ πράγματα χωρίουν :

—Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀδέρφε! Σωθήσαμε! Νὰ τὸ... κάστρο μου!

Καὶ, χωρὶς νὰ ζάνη καρό, ἔπινε τὴν ομιακία του καὶ τὴν ἄπλωσε στὸν άρδευ, κάνοντας μὲ αὐτὴ αινάλια ποδὸς τὸ πλοιό, τὸ διποὺ τοὺς ἀπάντησε ἀμέσως.

Αὐτὸν ποὺ ὄντα μέσον τὸν Κολοκοτρώνην κατέστη, ήταν μιὰ φεματαῖα, δημιαρή κάτι ἀνάλογο μὲ τὴν σημερινή τράπα.

Ἡ γαλιώτης, ἡ ὄποιες ἤστεση σημερινήτατα ἐν κρήσει εἶκεν τὴν ἐποχὴν εἰλατηρία ποιεῖται καὶ ησαν παταληπότερες γιὰ νωτικοὺς ἀγάντας, οἱ δὲ Ελλήνες τὶς χρηματούσθιαν κιρίως ἐναντίον τῶν Αἰγαίων πειρατῶν.

Η γαλιώτη αυτὴ τοῦ Κολοκοτρώνη ήταν τὸ μεγαλεῖτεο μὲ δύλια τὰ πειρατακά σκάφη τῆς Μάνης καὶ εἶχε τέσσερα κατάρτια, ἐνῶ τὰ ἄλλα είχαν μόνο τρία.

Τὴν εἰλατηρίαν παραγγέλει μὲ δεκα τὸν ξεδατὸ διοίσιος ὁ Κολοκοτρώνης, ὃντας προτίτερα πολεμώντα στὴ Μάνη, καὶ πολλές φορές κατέψηγε σὲ αὐτὴ καὶ πολέμησε ὡς πειρατής.

Εἶχε τὰς μάλιστα μὲ αὐτὴ διη φορές στὴ Ζάκυνθο. Τὴ δεύτερη μάλιστα φορά γνωρίστηκε ἐξεῖ μὲ τὸν Αλέξανδρο Ρόμη καὶ τὸν Γάλλο διοικητὴ τὴν ήπουση.

Τὴν ἐποχὴν τὸν Ιόνιο καράτος διατελέσθη ὃντας τὸν κατοχὴν τῶν Γάλλων, οἱ διποὺ συνταθούσθιαν τὸν ἀμιατολίδην καὶ ἔγενε ἀπότομη τὸν πόλεμον τοῦ θρησκευτικοῦ πόλεμου.

Ο Κολοκοτρώνης ἔφη ωρίστε σταθμὸν τῆς γαλιώτης του τὸν δύναμο μὲ μένεται τοῦ χωριού Σκουτάρη, τὸ διποὺ ἀπετέλεσε μὲ περιποτοῦν δῶρα ἀτ' τὸ Γύνειο.

Τὸ Σκουτάρη ήταν τότε περιφρύμο γιὰ τὰ γενναῖα τέσσα του, τοὺς ἀπελθηταίς ἀμιατολίδης πῆγαν καὶ τὸ προσανατρέθην χωριό, τοῦ διποὺν δύναμος δὲν διεστήσθη π' δύναμα.

Ἄντος λοιπόν, μένεται τὸν Κολοκοτρώνη, βγῆρε ἔξω στὴν ἀκρογαλιά καὶ τρέχοντας πρὸς τὸ Γέρο, μένεται τὸν φύνεις :

—Γλύπτεσθε, Θεόδωράνη, ποὺ μεῖς σὲ νομίζετε χαμένο καὶ σὲ κλαίγαμε! Δόξα σοι ὁ Θεός! Εύλογημένη δέσι εἶν' η Παναγία!!!

Κι ἔσκεν τὸ σταυρό του.

—Δόξα σοι ὁ Θεός, ἐπενέλατε δὲ ὁ Κολοκοτρώνης, κάνοντας μὲ αὐτὸς τὸ σημεῖο του σταυροῦ. Μήν περιμένεις δύναμος πειά κλέφτες στὸ Μαρούν. Μονάχα βάλε γνήσιορα τὰ πανιά νὰ φύγουσε, γιατὶ διὰ ξαναγυρίσθης ἀμέσως νὰ πάροις καὶ δάλισους....

—Υπερ' ἀπὸ μᾶς δρά, τὸ σκάφος εἶχε ἀνακτεῖτε στὴ θάλασσα

Η Αφροδίτη

(Τοῦ Μποτιτσέλλη)

και οι Κολοκοτρωναίοι έφεραν τις άποχα φετινήριες ντομέρειές εἰς έκδηλους πένθους για τον σκοτωμένον συντρόφους των.

Εντυχός δ ἀνεμος ήταν οδρος καὶ η γαλιώτα, πλέοντας σάν δελφίνη, ἀπεβίβασε κατά τὸ βάθος τοὺς ἀρματωλὸν στὴ Ζάκυνθο. 'Ο Κολοκοτρώνης ἔσπεισε ἀμέσως νὰ συναντήσῃ τὸν Ρώμα. ὁ δόποι τὸν ἴντοδητηρε τοῦ ἐναγκαλισμούς καὶ τὸν φύτηρος ἀνήντους τὶ εἶχε συνθεῖ.

"Υπέρα μὲν μολογάνω τὸν σκοτωμένον, τὸν διέκοψε ψυχήρες. Τόρα δὲ φόναζα γιὰ νὰ στελνεις εἰδής καὶ ἄλλα κακά στὸ Μορφά, γιατὶ η γαλιώτα δὲν φτάνει. Πρέπει νὰ πάνε νὰ πάρουν καὶ ἄλλα πολυτόνους ἀπ' τοὺς φύτηρος.

"Οτι δέλτεις, Κολοκοτρώνη μον, τὸν ἀποκρίθηκε ὁ μεγαλοψήρος Ρώμας. Τόρα ποι γίνασθε καὶ θόρες, διὰ διορθωνοτα... Καὶ τρέζοντας καὶ ἀμέσως ναύλωσε μὲ ξεδόνη τὸν δικτύο πλούτωρα, τὰ ὅποια ἑταλλάσσαν μαζὶ μὲ τὴ γαλιώτα στὶς ἀντικρίνες ἀπέτη τῆς Πελοποννήσου πρὸς παραλαβὴν τῶν ἀρματωλῶν ποὺ είχαν διασωθεῖ ἀπὸ τὴν καταστροφήν.

'Ο Γέρος στὸ μεταξὺ ἀνησυχοῦσε γιατὶ εἶχε ἀφῆσει στὸ Σκούπι τὸν Ἀντωνάκο μαζὶ καὶ διὸ συντρόφους τού, μὲ τὴν ἐντολὴν γάρ εἰδοποιήσουν καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους τού. Συγαγούντας ἀργούν τὰ κατασθάνοντα μὲν τοὺς πολυτόνους, ἔπεις ἀπὸ ἕνα στὸ δύτιο σημειεψιλωπάβαντον καὶ διὸ Κολοκοτρωναίοι.

Τὸ πολυτόνιον αὐτὸν εἶχε προδοθεῖ στοὺς Τούρκους καὶ εἶχε ἀποκλειστεῖ καὶ ἀπὸ τὶς διὸ μερές στὴ γέφυρα τοῦ Ειρήνητο. Τάπε οἱ γενναῖοι πολεμασταὶ πηδήσαντας στὸν νερό ἀπὸ πυρά καὶ ἄλλοι αὐτὸν ἔτράγησαν καὶ ἄλλοι σκοτωθήσανταν ἀπὸ τὸν Τούρκον.

'Ο Κολοκοτρώνης ἔβαλε ἀμέσως τὸν ἀρματωλὸν πούλην φτάσει στὴ Ζάκυνθο νὰ μετρηθῶν καὶ βοήθε δητὸν τὸν πεντακοσίους καὶ ἄλλους ποὺ θανατήσανταν στὴν Πελοποννήσου είχαν ἀπονειπει μονάχο διασώσουσι.

— Κακέμοι Κολοκοτρωναίοι! Εἴλεγαν οἱ Ζακύνθιοι μὲ σηματία! Τί κρίμα, τί ἀμαρτία!

— Δεν ἔτει καλύτερα, τί ἀμαρτίες, καὶ ἀμαρτίες Κολοκοτρωναίες! πρόσθεσε κάποιος.

Καὶ ἀπὸ τότε ἐπερχόματος ἡ φράση, η ὅποια λέγεται καὶ σημειά ἐπὶ μεγάλουν καταστροφῶν.

Κατόπιν ήθων αὐτὸν τὴν Πελοπόννησο καὶ η οἰκογένειαν τῶν ἀρματωλῶν, η δοῦτος κατεύθυνσαν στὸ πράστειο τῆς νήσου «Πλατύ Χώρα», διποὺ μερικοὶ πλούτων κάποιοι τῶν παραχώρων κατοκεῖσθαι διορέαν. 'Ο Γέρος τοῦ Μορφά ἦταν τότε μελαγχολικὸς καὶ ἀργούς ν' ἀνεβαίνει στὴν ἀρχή καθέ μέρα, ἔτειτα καθέ Τετάρτη καὶ Παρασκευή, στὸ προσύριο τῆς πολέως.

Ἐκεῖ σήκωντε τὰ κιάλια τού καὶ κύτταζε γιὰ πολλὴν ὥρα τοῦ Μορφά, κατόπιν δὲ ἔβαζε τὰ κλιμάτα, μέχρις δτον τὸν κατέβασαν στὴν πόλη μὲ τὸ στατανό.

Ἐπειτα πήγαινε στὴν ἔκκλησι τοῦ προστατείου, ἔκπαι τὴν προσευχὴν τού καὶ ἔβγαινε ἔξω ἀλλογύτας μὲ ποσα στοὺς σηματωλώτες τοῦ:

— Πάμετε τόρο καὶ ἔπεις οἱ διωγμένοι νὰ φάμε λίγο φυσι, γιατὶ ποὺς τὸ ζέφει τὶ ἔχει στὸ νοῦ τοῦ ὁ Θεός ποὺ μᾶς φύλαξε ζωντανούς...

Μία μέρα δ Ῥώμας είλε τὴν ἐμπειρίαν νὰ τελέσῃ μεγαλοπρεπέστατο μημόσιους ὑπέρ τῶν νεκρῶν ἀρματωλῶν, στὸ δύποιο παρενθήσαν δολοὶ οἱ ἀπόστοις τῆς Ζακύνθου, καθὼς καὶ μερικοὶ σταύρωτοι τῆς κατοχῆς μεγάλη στολή. Στὸ μημόσιον αὐτὸν ἔλαβαν μέρος ἑπτοὶ καὶ ἡ εὐγένεια δεσποίνες τῆς Ζακύνθου, ή δοῦτος είχαν φρεσεῖ πλένωσαν στολές μὲ πέπλο στὸ κεφάλι καὶ παρέμειναν καθ' ὅλη τὴν τελετὴν, γίγων ἀπὸ τοὺς δόκους με τὰ κιόλια.

Μετά τὸ πέρας τοῦ μημόσιον δὲν Κολοκοτρώνης ήταν τόσο πολὺ συγκυνημένος, διότε δταν η συνοδεία ξεκίνησε δὲν μποροῦσε νὰ περιπατήσῃ ἀπὸ τὰ κλιμάτα.

Τότε δ Ἰαννάκης, δ ἀδελφὸς τοῦ καέντος Κουντάνη καὶ ἔξαβετος τοῦ Θωδωράκη, δ ὅποιος διατηροῦσε διωτόδητο τὴν ψυχολογία τού, δὲν πήρε αὐτὸν τὸ χέρι καὶ τὸ εἶτε :

— Τὶ κλαῖς, Θωδωράκη; 'Ο Θεός ποὺ μᾶς φύλαξε ὡς τὰ ωρά δέχει στὸ νοῦ τού νὰ μᾶς στὰ πάνα στὸ Μορφά. Θὰ πολεμήσουσαν πάλι καὶ τὴν πάροψαν τὸ άλευ μὲ πάνω Καλά δὲν ποτεύεις στὸ Θεό, δὲν λιπαράς τοι πάλιστον έμας; Περπάτα λουσόν...

Η θλάψη τοῦ Κολοκοτρώνη γιὰ τὸ θάνατο τῶν σκοτωμένων συγκρόψα τὸν ἔγινε γνωστὴ παντού καὶ δημοσιεύση μονάστη τὴν τραγούδην μὲ ώραίσια στίχους:

— Ο Θωδωράκης κόθενται στὴ Ζάκυνθο τὸ κάστρο, δάνει τὸ κιόλι καὶ τρέπει καὶ τὸ Μορφά δηγαντεύει, δέλετε τὴ δάλασσον πλάτεια καὶ τὸ Μορφά δὲν ὀλλαρά, δέλετε τὴ Μάνη τὰ θουνά, δέλετε τὰ Νέατε 'Αλωνία, δέλετε καὶ τὰ λημέρια τοῦ πολὺ χορταρισμένα. Και τοῦρη πάντα παράπονο καὶ τοῦρη στὸν νά κλαψή και τὸ Γιανάκη μήλησαν καὶ τοῦ Γιανάκη λέει: Γιανάκη, τοῦρη τι γιγάντες ένα σωρό συντρόφο;

Γιανάκη, πούρη τι δέρφεια μας δ Ἰανάκη καὶ δ Κουντάνη, πούρη τι δέρφεια μας δ Ἰανάκη, τόντορα; Τὸν Γιανάκη τὸν ἔσκοτεσσον στὴν Αλισσούδας τις πλευραίκια καὶ δέρπο τι δέρφεια μου τὰ δύο τόνια στὸ Χρυσούδοι, τι δέλτο στὸ Σηπτεμβρίδο μου μὲ τὴ δάτη τοῦ στὸ πλάτι. Εκείνοι πάν, ἔπεισαν καὶ δεν έσαναγρίζουν, καὶ τώρα μετις νὰ ζησουμε, γιατὶ δ Μωράδης διψάει... (Τ Ε Λ Ο Σ)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η καλωσόνη καὶ σύγχρονη τοῦ βασιλέως "Οθωνος. Οι τέσσερες ναύτες καὶ τὸ κακούργημά τους. Άιτσις χάρτος. Τὸ ένδικτερον τοῦ βασιλέως. Η σκιλρά ανάγκη. Η μάχη τοῦ Κιλκίς καὶ ἡ σγωνία τοῦ καὶ Ε. Κυριακίδη. Η ἀγρυπνίες του. Η χρημάσσουν εἰδησις, κτλ. κτλ.

Τὸ Ἑφετεῖο Ἀθηνῶν εἶχε καταδικώσει κάποιες σὲ θάνατο τέσσερες ναύτες εἰνὸς ἐλληνικοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου, διότι ἐπετέθησαν κατὰ τὸ πλοίορχον καὶ τοῦ πλοίουροτος τοῦ πλοίου καὶ τοὺς ἐσκόπισαν γιὰ νὰ τοὺς ληπτεύσουν.

Οι δικηγόροι τῶν καταδικωτένων ἤγινον κάρι άπὸ τὸν βασιλέα "Οθωνα. Τότε ὁ "Οδυσσος πῆρε τὴ σχετικὴ δικογραφία γιὰ νὰ μετετίηση. Μέσα σ' αὐτὴ ἀναζάψηε δητὶ δένας ἀπὸ τὸν καταδικωτήντας, νέος εἴκοσι χρόνων, πάντα ἀγεφός τοῦ πλοιάρχου. Ο βασιλεὺς κατελάψη ἡγιατὶ γι' αὐτὸν μὲ ἐδήλωσε δητὶ δέν μπορεῖ νὰ πανέψῃ δητὶ είναι ικανό ένα νέο παιδί νὰ σπωσθεῖ σὲ θάνατον.

Ο πρόσδρομος τοῦ δικαστηρίου διοικού καὶ εἰσαγγελέας δητὸν Βερετῶν εἶδεν τοὺς εἶναι μεταρρυθμικούς τοὺς Οθωνα, διό δέν νέος ήταν παραγματικοὺς τρομερά κακούργημα καὶ ἐπέρετε νὰ θανατωθοῦ. Πώ τὴν ἐπιμόνιση τῶν αὐτῶν, διασκεύασεν δέποτε φύγοντας τὸν αἴτην απόνομης χώριτος καὶ οἱ τέσσερες κακούργημα εἶδετελέσθησαν.

Ο "Οδυσσος πῆρε τὸν ιπτημάρη τῆς Δικαιοσύνης :

— Υπόγραψα τὴν ἀπόδρομη τῆς αἵτησεως χάρτον, διό μέρους τῶν τεσσάρων ναυτῶν, σεβαντερούς τοὺς νόμους τὸν αἴτην απόνομης χώριτος καὶ οἱ μέρες στὸν ιπτημάρη τῆς Δικαιοσύνης :

— Υπόγραψα τὴν ἀπόδρομη τῆς αἵτησεως χάρτον, διό μέρους τῶν τεσσάρων ναυτῶν, σεβαντερούς τοὺς νόμους τὸν αἴτην απόνομης χώριτος καὶ οἱ μέρες στὸν ιπτημάρη τῆς Δικαιοσύνης :

— Οταν γράντανε ἡ γιγαντομαχία τοῦ Κιλκίς στὰ 1913, δ ἡ Επαν. Κυριακίδης, ὁ συγγραφεὺς τῆς "Ἔπη Ιστορίας τοῦ Συγγρόνου Ελληνισμοῦ", κατετέστη ἀπὸ μεγάλη ἀγωγὴ γιὰ τὴν έκδημα τὸ μέλλον τῆς Ελλήνας.

Ο ζ. Κυριακίδης δραστήριος τὴν ἐποχὴ αὐτῆς στὸ Παρίσιο καὶ καθέ τοὺς προσώπους μὲ λαχτάρα πότε νὰ γράψει δημοφιλές γιὰ νὰ δη τὶ λανγώνια.

Οσο διοικούσαν δητες αὐτες δητες ἡ γιγαντία του μεγάλων περιοδίης νὰ τηνέψηται σε κιόσκι, καὶ τὸ πρώτο νὰ ξημερώνεται δητὸν τὰ κιόσκια τοῦ Παρισίου ποὺ κρατεῖσθαι πότισμα μὲ την μάχη τοῦ Κιλκίς.

Καθὼς ξέρετε, η μάχη αὐτῆς δημόσεσε τρεις ημέρες. Τρία μεγαρικά καράτηα πότισμα καὶ τὸ μαρτυριοῦ τοῦ κ. Κυριακίδη.

Μιὰ νύχτα ένας σποτὸς αἵτησις στον ιπτημάρη της Αγρινίου πάτησε στὸ κιόσκι σε κιόσκι, καὶ τὸ πρώτο νὰ ξημερώνεται δητὸν τὰ κιόσκια τοῦ Παρισίου μὲ λαχτάρα πότισμα μὲ την μάχη τοῦ Κιλκίς.

Την δ ἡ Κυριακίδης δημοφιλές την πρώτη πότισμα τοῦ Ελλήνας καὶ τὸ πρώτο νὰ ξημερώνεται δητὸν τὰ κιόσκια τοῦ Παρισίου μὲ λαχτάρα πότισμα μὲ την μάχη τοῦ Κιλκίς.

Την δ ἡ Κυριακίδης δημοφιλές την πρώτη πότισμα τοῦ Ελλήνας καὶ τὸ πρώτο νὰ ξημερώνεται δητὸν τὰ κιόσκια τοῦ Παρισίου μὲ λαχτάρα πότισμα μὲ την μάχη τοῦ Κιλκίς.

Φάνεται δὲ δητὶ τὸ μάθημα ἀπὸ γιὰ τὸ ἀνατολικὸ δητῆμα, τὸ πλοίο δητὸν τοῦ Ελλήνος συγγραφέως.

Ἐντιμετέταιν δημοφιλές, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβοιν, τὰ κιόσκια ἀνοίξαν, καὶ δημοφιλές ἀρχίσαν νὰ κινολοφοῦσαν.

Φονές δηναρίου δέκουνταν τό... μάθημα;

— Ζουφάνι!... Ματέν!... Πτι... Ζουφάνι!...

— Ο ζ. Κυριακίδης πετάχτηκε ἀπὸ τὴν παντός θάλασσα!...

— Ε, λοιπόν, τοῦ λέει ἐκείνος, ἐνικήσατε;

— Μεγάλη νίκη! φύλαξε δ ἡ Κυριακίδης, κατενθύσαμένος. Ζηράνιο πλευρά...

— Πολὺ ώρα! τοῦ λέει δ ἀστυκύλας, χτιτώνας τοῦν στὸν δημόδο. 'Αλλε-βού-πορμιό, ντόβι!

(Πηγαίνετε λουτόν νὰ κουπιώθητε).

Μὰ είναι ζήτημα δην κουπιώθηκε δ ἡ Κυριακίδης τὴ νύχτα αὐτῆς. Ήταν τόσο χαρούμενος!...

